

kunne foreslaae en, dog ikke betydelig, Forhøielse af Livrenten, saa at Invaliderne i de 3 første Classer faae hver et Tillæg af 2 Rbd. maanedlig, og de i den 4de Classe af 1 Rbd. maanedlig. Hertil have vi meent at burde indskrænke os; thi deels er Statens Gjæld ikke blot kvantitativt, men ogsaa kvalitativt ringere til dem, hvis Bestadigelse mere nærmer sig det Ubehagelige og Generende, end til dem, hvis Arbeidskraft i høi Grad er forringet; deels er Antallet paa de Saarede, der henhøre til de høiere Classer, forholdsvis saa ringe, at vi ogsaa i finansiell Henseende have haft mindre Betænkelighed ved her at give efter for vort Duffe om at skaffe Invaliderne den bedst mulige Tilstand. Den af os foreslaaede Forhøielse vil for de nærværende Invalider neppe kunne beløbe sig til 5,000 Rbd. aarlig.

Til § 9. Naar det i denne Paragraph hedder, at Livrenten, saafremt der ikke er nogen Enke, fordeles ligeligt mellem Mandens arveberettigede Børn, saa have vi her troet at burde tilføie, at et Barn dog ingenstunde kan faae Mere end halvt imod hvad Enken vilde have faaet. Det synes nemlig ubegrundet, i dette Forhold at lade et Barn høste saa stor Fordeel af, at det ikke har Sødsfende; den Livrente, som vilde tilfalde det, vilde ogsaa i Forhold være langt Mere, end hvad denne Lov iøvrigt indrømmer.

Til §§ 10, 11 og 12 foreslaaes blot nogle Redaktionsforandringer i Genhold til det ovenfor Vedtagne.

Til § 13 foreslaaer Udvalget ligeledes nogle Redaktionsforandringer, der ere en Folge af senere Forslag om §§ 25 og 28. Ligeledes foreslaaes en Forandring i Udtrykket „Kongens troe Mænd“, da Udvalget er enig om, at ogsaa Andre end Kongens Undersaatter bør nyde godt af nærværende Lov, saafremt de blot have fægtet under dansk Flag eller Fane.

Til §§ 14—24 foreslaaer Udvalget, foruden nogle Redaktionsforandringer, endvidere, at der i § 14 imellem „3“ og „Medlemmer“ indskydes „lønne“, og i § 21 mellem „5“ og „Medlemmer“ indskydes „ulønne“. Ligeledes foreslaaes i § 20 Ordene „kortere Tid“ ombyttede med „1 Aar“.

Til § 25. Udvalget antager, at Livrenten ikke kan regnes fra noget senere Tidspunkt end det, da Vedkommende gjør sit Krav gjældende. Det maa endvidere erkjendes rigtigt, at man paa nogen Maade søger at modarbejde den Mulighed, at næsten alle Invalidecommissionens Kjendelser kunde blive appellerede; men Udlasteris Bestemmelse synes dog altfor ugunstig for Invaliderne, navnlig hvis deres Paastand om Forhøielse maatte gives Medhold. Det foreslaaer derfor, at Livrenten suspenderes, saafremt Invaliden appellerer, men at det paa dragne Beløb dog udbetales ham, hvis Over-Invalide-Commissionen i sin Tid giver hans Paastand Medhold: i modsat Fald bør Over-Inv.-Commissionens Kjendelse udtrykkeligt indbeholde, om Vedkommende skal kunne erholde det i Mellemtiden Paaløbne, eller om Appellen i den Grad har manglet Føie, at dette bør bortfalde.

§§ 26-32 foreslaaes at skulle udgaae, ligesom ogsaa Slutningen af § 34 fra Ordene „Invalidecommissionen udsteder“, — Alt i Genhold til det i Begyndelsen Anførte.

Det har endelig i Udvalget været under Forhandling, om man ikke i Loven burde optage en Bestemmelse, som kunde hjemle Invaliderne en særlig Ret til visse mindre Bestillinger og Underbetjeninger under det Offentlige, f. Ex. Bud og Fyrbøder-Tjenester og deslige, forudsat naturligvis, at den Søgende var istand til fyldestgjørende at røgte vedkommende Bestilling. Men Udvalget har dog ikke anset dette for egentlig at have Plads i nærværende Lov og har derfor indskrænket sig til her at berøre Sagen, og tillige bringe i Erindring, at tidligere Lovbestemmelser allerede for en Deel hjemle Invaliderne en saadan Ret.

I Genhold til det nu Anførte indstilles altsaa:

Til § 1.

- Sp. 1, L. 2: Istedetfor „Erstatning“ sættes: „en maanedlig Livrente“.
 L. 6: „eller syg“ udgaaer.
 L. 8: Slutningen fra „paa Grund af“ udgaaer, og istedetfor sættes: „har paadraget sig en Sygelighed, der maa erkjendes for at være en umiddelbar Folge af disse Pligters Opfyldelse“.